

'NU MOET IK M'N EIGEN ZIEN TE REDDEN'

Met zijn moeder klikte het niet en zijn stiefvader was crimineel, dus vertrok Michel op zijn 11e naar z'n vader. Na knallende ruzies met z'n stiefmoeder komt hij nu in de behandelgroep een beetje tot rust.

door Eva Prins

"Ik ging niet meer naar school. Ik zat 24 uur per dag te gamen en maakte constant ruzie met mijn stiefmoeder. Het ging niet meer. Daarom heb ik uiteindelijk gezegd dat ik wel in een groep wilde wonen. Nu woon ik sinds een jaar in de Boei, een behandelgroep van Entréa in Nijmegen.

In het begin wisten ze hier niet goed wat ze met me aanmoesten. Ik had een grote mond en was heel druk. Ik heb ADHD, ben soms een stuiterbal. Nu slik ik andere medicijnen en gaat het beter.

Mijn ouders zijn gescheiden toen ik 6 was. Daar herinner ik me niet veel van. Mijn broertje en ik bleven bij mijn moeder. Ik heb geen klik met haar en voor mijn gevoel keek ze nauwelijks naar ons om. We waren vaak alleen thuis, moesten van alles in het huishouden doen en aten veel kant-en-klaarmaaltijden. In het weekend gingen we naar mijn vader, maar die is vrachtwagenchauffeur en veel weg. Eigenlijk heb ik mezelf zo'n beetje opgevoed.

Na een tijdje kreeg mijn moeder een nieuwe vriend die bij ons introk. Hij dronk, was agressief en hield zich bezig met criminele dingen. Vuurwapens, drugs. Daar heeft hij toen ook een jaar voor vastgezeten. Na zijn vrijlating kwam hij weer bij ons. Ik was 11 en besloot bij mijn vader te gaan wonen. Sindsdien heb ik geen contact meer met mijn moeder.

Maar ook bij papa ging het niet goed. Tussen ons wel, maar niet met zijn nieuwe, jonge vriendin. Van hem mocht ik alles. Zij wilde regels invoeren, dat accepteerde ik niet. Om de domste dingen kregen we ruzie. En als ik boos werd, wist ik soms echt niet wat ik deed. Dan lag er zo een deur uit of was er een ruit kapot.

Ik zat op het speciaal onderwijs, en de school schakelde Entréa in. We kregen onder andere videohometraining. Maar dat hielp niks: de ruzies bleven. Dat heeft vier jaar geduurd. Toen was ik het helemaal zat en ben ik hier komen wonen. Dat wou ik zelf.

In het begin had ik veel moeite met alle regels en de omgang met andere jongeren – ik was gewend mijn eigen gang te gaan. Langzaam gaat het beter. Ik krijg psychomotorische therapie. Mijn boosheid kan ik nu beter in bedwang houden; ik tel eerst tot tien. En met mijn mentor, Roger, kan ik goed praten. Die andere hulpverleners keken vooral naar mijn ouders, hij kijkt ook naar mij en laat me mijn aandeel in de ruzies zien. Ik weet nu: soms deed ik het ook expres, omdat ik mijn stiefmoeder weg wilde hebben.

Zij en mijn vader hebben anderhalf jaar geleden een zontje gekregen. Ik probeer me er nu bij neer te leggen dat ze niet weg zal gaan, maar dat is moeilijk. Als ik in het weekend thuis ben, maken we nog steeds veel ruzie. Waarschijnlijk kan ik niet meer thuis wonen. Daar baal ik van. Het was toch mijn plekje, ondanks de ruzies. Nu moet ik m'n eigen zien te redden.

Op het roc volg ik de basisopleiding voor niveau 1 en ik loop stage bij een motorrevisiebedrijf. Dat vind ik heel leuk. Hierna wil ik de opleiding autotechniek doen. Ik wil net zo lang doorleren tot ik een eigen garage heb. Dat is al mijn droom vanaf dat ik heel klein was."

Reageren? redactie@jeugdenco.nl

